

[Jesper Simonsen.]

for Udvalget, bestaaende af Socialdemokrater, Konservative og Radikale, ønsker at opretholde Procedureprøven for Adgangen til Landsretten. Der foreligger dog ved Ændringsforslag Nr. 71 den Lempelse, at Landsretten kan erklære en Aspirant for egnet, selv om han ikke har udført 3 Prøvesager, naar Retten gennem hans hittidige Behandling af Retssager har et saadant Kendskab til ham, at den kan erklære sig om hans Egnethed. Det maa her erindres, at Fuldmægtige efter den bestaaende Ordning har en vis Adgang til at procedere i Landsretten, saaledes at der derigennem er aabnet Mulighed for, at Landsretten kan blive bekendt med deres Evner som Procedør. De nærmere Regler om denne nye Ordning, der foreslaas her, skal fastsættes af Justitsministeren. Ændringsforslaget, som der ingen Betænkkeligheder kan være ved, tager Hensyn til Klagerne over, at det er vanskeligt at skaffe sig Prøvesager. Venstres Medlemmer af Udvalget foreslaar Prøven for Landsretten ophævet. Hvad dernæst Adgangen til Højesteretsskranken angaar, foreslaar et Flertal, bestaaende af Socialdemokrater, Radikale og C. J. F. Sven, at den skal staa aaben for enhver Landsretssagfører, der i fem Aar har været i Virksomhed som saadan. Flertallet foreslaar altsaa at ophæve Sagførerprøven for Højesteret. Udvalgets øvrige Medlemmer vil bevare Prøven som Betingelse for Opnaaelse af den almindelige Adgang til Procedure for Højesteret; men med Hensyn til de saakaldte egne Sager deler det sig i to Mindretal; det første Mindretal bestaar af Venstre og subsidiært af C. J. F. Sven, og det foreslaar under Nr. 75, at Landsretssagførere efter 8 Aars Mødeberettigelse for Landsretten og forudsat, at de personlig har udført mindst 24 Sager for Landsretten, maa møde for Højesteret i de saakaldte egne Sager for appelindstævnte. Naar de yderligere har udført 3 egne Sager for appelindstævnte, maa de endvidere møde for Appellanten i borgelige Sager og Straffesager. Det andet Mindretal bestaaende af Pürschel foreslaar i Ændringsforslag Nr. 74 Adgang til at møde for appelindstævnte i egne Sager efter fem Aars Mødeberettigelse for Landsretten, men i øvrigt fastholder dette Mindretal Højesteretsprøven som Betingelse for Adgang til Højesteretsskranken. Uoverensstemmelserne indenfor Udvalget angaar altsaa Betingelserne for Adgangen til Procedure i Landsretten og i Højesteret.

Jeg tror, at jeg kan sammenfatte de

Betragtninger, som har været bestemmende for Flertallet, naar det ønsker at opretholde Landsretsprøven, men ophæve Højesteretsprøven, i følgende: Den nuværende mundtlige Procedure, saaledes som vi har den ved de overordnede Retter, stiller særlige Krav til dens Udøvere; det drejer sig baade om en vis Evne og navnlig om en vis Øvelse, saafremt Proceduren skal udføres paa en Maade, som Retsplejen og Procesparten kan være tjent med. Det er den Erkendelse, som har faaet Udtryk i, at vi under den gamle Procesordning havde en Prøve til Højesteret, hvor Mundtligheden raadede, medens Proceduren ved de øvrige Retter bortset fra Sø- og Handelsretten den Gang var skriftlig. Det er da et rimeligt Krav, at den Sagfører, som vil vælge Proceduregerningen, gennem en Prøve godtgør, at han har de nødvendige Forudsætninger. Det er et særdeles betydningsfuldt Krav, thi selv om det ikke kan siges at være saaledes, at Retssager vindes, fordi de procederes særlig godt eller blændende, tør jeg paa den anden Side paastaa, at det kan forekomme, at Retssager tabes, fordi de bliver daarligt tilrettelagt eller slet procederet af Sagføreren. Absolut Garanti mod sligt giver Prøven naturligvis ikke, men den yder saa megen Betyggelse, som med Rimelighed kan opnaas. Paa den anden Side kan Flertallet ikke indse, at der er tilstrækkelig Grund til, at Procedureprøve skal aflægges en Gang til ved Højesteret. Det er tidligere fra denne Talerstol paavist, at der ikke er en saadan Forskel paa Sagførerens Opgave i Højesterets og i Landsrettens Skranke, at den kan begrunde de to Prøver, og jeg skal ikke gentage denne Argumentation. Det bør dog fremhæves, at Opgaven af mange Grunde ikke stiller mindre Krav til Sagførerens Evne ved Sagerne Behandling ved Landsretten end ved Højesteret. Af Hensyn til Højesteret har Flertallet dog anset det for naturligt, at Sagførerne skal have en vis Modenhed og Øvelse, før de faar Adgang til Højesterets Skranke, derfor foreslaas Regelen om de fem Aars Virksomhed som Landsretssagfører. Udtrykkene i Forslaget er valgt med den Hensigt, at Betingelsen ikke blot skal være den rent formelle, at vedkommende i fem Aar har haft Beskikkelse som Landsretssagfører, men at han ogsaa virkelig har udøvet Beskikkelsen som procederende Sagfører. Opfindelsen „de egne Sager“, hvilket altsaa vil sige, at en Sagfører maa møde i Højesteret i Sager, han selv eller ved autoriseret Fuldmægtig har ført i tidligere Instanser,